

ŽIVOT

ZÁBRDOVICKÉ FARNOSTI

10 důvodů
k šíření radosti
evangelia

Práce
Ducha Svatého

A bojím se lsnů

Detektiv v kostele

Svědectví života

tiráž**ŽIVOT ZÁBRDOVICKÉ
FARNOSTI****Vydává**

farnost u chrámu
Nanebevzetí Panny Marie
v Brně Zábřdovicích

adresa

Lazaretní 1, 615 00 Brno
telefon: 545 212 156

redaktoři

Hanka a Karel Komárkovi

grafická úprava

Roman a Klára Smékalovi

web

<http://www.zabrdovice.cz>

cena

neprodejné, vychází pro
vnitřní potřebu farnosti

do tohoto čísla přispěli

Lucie Grúzová, Kája Krejčí,
p. kaplan Daniel, Klára
Smékalová

přispěvky

pokud chcete přispět do
časopisu svým článkem,
pošlete jej na e-mail:
zivot.redakce@gmail.com
nebo kontaktujte redakci

Náklad

150ks výtisků

obsah

- 1 Duchovní slovo - Svědky Boží...
- 2 Detektiv v kostele
Duchovní hudba - Poděkování
Co nás čeká
SRDCE
- 3 Střípky z duchovních cvičení
Přečtěte si: A bojím se snů
- 4 Práce Ducha Svatého
- 5 Jak jsme se v Ravensbrücku stali
pokusnými králíky
- 6 10 důvodů k šíření radosti evangelia
Okénko maminek na mateřské
- 8 Svědectví života
- 10 Můj strejda farář

Slovo redaktorů

Milí farníci,
přinášíme vám další číslo farního časopisu, jehož tématem je svědectví. Přejeme vám, ať v následujících příspěvcích naleznete inspiraci i povzbuzení.

Při této příležitosti jsme dostali zajímavý tip (za který moc děkujeme) na novou rubriku Svědectví života, ve které se na pokračování dočtete o životních osudech zajímavých osobností.

Rádi bychom také poděkovali všem, kdo se jakýmkoliv způsobem podíleli na zabezpečení živého vysílání z našeho kostela v době velikonočního tridua. A také všem, kdo se postarali o nejrůznější aktivity pro naše děti, internetová spolča a vůbec o všechno, co naši farnost spojovalo i v době karantény.

Příští číslo bychom rádi vydali v sobotu 15. srpna na poutní slavnost naší farnosti. Tématem bude odevzdanost, svěření se Boží vůli. (uzávěrka v neděli 12. července)

Hanka a Karel Komárkovi

Duchovní slovo - Svědky Boží lásky i v pandemii

Milí farníci,
dlouhé týdny jsme byli více či méně izolovaní. Od kontaktů s přáteli, ale často i od těch nejbližších lidí, které jsme chtěli chránit. Izolovaní jsme byli i od našich kostelů, společných mší svatých. Mnoho aktivit, na které jsme byli zvyklí, nebylo možné provozovat. Každého protipandemická opatření velmi omezila. Možná jsme nejdříve uvažovali, co všechno přece nejde opustit a nedělat. Ale když to nejde, tak to nejde – situace nám pomohla mnohé věci nechat být. Jak strávit vzniklý čas? Někdo se začal nudit. Rodiny s dětmi, které nemohly do školky či školy, se jistě nenudily. Jedno jsme ale všichni měli společné: Mohli jsme dělat méně činností, zato intenzivněji. Více času na život doma – trávit čas s blízkými – ať už pod jednou střechou, či přes média, možná jsme se doma dostali k věcem, na které jsme si už dlouho nenašli čas. U většiny vzniklo více prostoru pro modlitbu. Každý, ať chtěl, nebo nechtěl, byl nucen přemýšlet nad mnoha novými otázkami. Nevím, jak to bylo u vás, ale já jsem postupně nacházel způsoby, jak i přes omezení pokračovat v mnohých aktivitách – převážně po internetu. Videokonference umožnily různorodá setkání. Díky kreativitě jsme se mohli naučit mnoha novým věcem. S mnohým jsme si museli poradit sami. U většiny lidí vzrostla touha po mši svaté a duchovním životě... Je krásné, kolik z vás vzniklá situace vyburcovala k angažovanosti a hledání nových cest – jak se doma učit s dětmi, jak společně na duchovní život a spousty dalšího.

Bohu díky byl zatím průběh pandemie v naší zemi velmi mírný a postupně se běh života pomalu přibližuje normálu. Již přes měsíc můžeme opět chodit do kostela... Jistě je důležité, aby společnost a hospodářství mohly co nejdříve dál fungovat. Na druhou stranu bychom si měli klást otázku, jak to fungování má vypadat. Máme se vrátit přesně tam, kde jsme byli před pandemií? Nemyslím si to – a upřímně – i kdybychom si to přáli sebevíce, pandemie způsobuje v hospodářství veliké škody a její následky ponese ještě delší dobu. Je to příležitost se zamyslet nad tím, co nám chce Bůh skrze to, co se kolem nás děje, říci: Není to signál mnohé někam posunout, začít nově a trochu jinak? Ale jak?

Slavíme Letnice. Učedníci věděli ještě méně, jak se chopit situace – věděli, že Ježíš vstal z mrtvých, ale ze strachu o život, z obav, že nejsou dost schopní, a mnoha jiných důvodů byli zabarikádovaní za dveřmi a izolovaní. Tato izolace jim ale byla příležitostí hodně přemýšlet o životě, modlit se... A těm, kteří jsou otevření a pokorní, Bůh přichází na pomoc... Duch svatý se jich zmocňuje, inspiruje je, najednou pochopí, co mají dělat, a plní energie se do toho vrhají. Nikdo je nemůže zastavit... Vydávají svědectví, které se opírá o vnitřní autentický prožitek. On, Vzkříšený, se jich dotkl. Ano, museli si projít utrpením nejistoty, pochybností, vidět Ježíše umírat... Ale to vše je proměnilo. Rozuměli otázkám lidských srdcí, nebáli se

utrpení. Věděli, co je v životě podstatné – prožít ho s Bohem pro druhé lidi, neztrácet drahocenný čas nepodstatným.

Věřím, že podobně i my jsme dostali velikou šanci se díky pandemii a izolovanosti zastavit a zamyslet nad naším životem – nad tím, co je to podstatné. Pandemie způsobila a působí veliké utrpení – zvláště v některých zemích – ale když ji budeme prožívat s Bohem, může tato zkušenost přinést i mnoho dobrého. Víme, že bychom měli dělat mnohé jinak, ale možná nám chybí odhodlanost, odvaha, podobně jako apoštolům.

Duchu svatý, prosíme, přijď nám na pomoc, abychom dokázali správným způsobem změnit náš život a vydávat tak svědectví i druhým lidem. Pošli nás, ať společně aktivně utváříme nejen církve, ale i společnost. Ať společně zapojíme síly a prostředky pro obnovu fungování naší společnosti. Ať se kolem sebe díváme, kdo je zvláště následky pandemie postižen a potřebuje pomoci – ať už v naší zemi, tak celosvětově. Ať se umíme zřít toho nepodstatného a veškeré síly dáváme do vztahů, které přetrvávají na věčnost. Ať si jen nestěžujeme jako mnoho lidí. Ať svědčíme o tom, že každá situace, když se prožije s láskou, může být velikým přínosem. Mnohé těžké nezastavíme, můžeme to jen zmírnit, ale vždy můžeme utvářet mnohé dobré. Duchu svatý, pomoz nám z každé situace udělat něco krásného. Ať jsme svědky Boží lásky a péče v každé situaci. Amen.

DB

Co nás čeká?

Vzhledem ke stále se vyvíjející situaci ohledně pandemie a souvisejících opatření, sledujte farní webové stránky, www.zabrdovice.cz případně kontaktujte farní kancelář telefonicky.

Duchovní hudba

Poděkování chrámovému sboru

Vážení,
dlužím Vám poděkování za nádherný duchovní a kulturní zážitek, který jste mi v loňském roce zprostředkovali Vy a paní Beránková. Dlouho to vypadalo, že se mi nepodaří dostat se 30. 6. do kostela Nanebevzetí Panny Marie v Brně-Zábřovicích, ale nakonec se přece našel dobrý člověk, který tam se mnou jel (i jemu patří dík – protože zejména na cestě zpět jsme se málem uvařili – pak bez klimatizace a v koloně na dálnici), a mohla jsem si poslechnout, prožít a vychutnat mši, kterou napsal můj pradědeček František Picka.

Děkuji i panu řediteli kůru Zdeňku Hatinovi a celému sboru, všem těm lidem, kteří s takovým nasazením a citem mši provedli a kteří mě přátelsky a mile přijali.

Zároveň přeji vám všem hodně zdraví a radosti v roce 2020, ať se vám všechno daří!

Se srdečným pozdravem

Ludmila Píšová
(e-mail ze 7. 1. 2020)

Detektiv v kostele

Omlouváme se soutěžícím za složitou otázku v předminulém čísle. Misijní kříž, který jste měli hledat, už na svém místě několik let není :-). Doufáme, že jste objevili nápovědu na jedné z laviček.

Správná odpověď zní:

Poslední lidové misie v naší farnosti proběhly v roce 2004, a tato informace byla umístěna na misijním kříži u zdi Čenstochovské kaple.

Prosíme vylosovanou výherkyni Marii Š., aby se přihlásila o čokoládu :-)

Soutěžní otázka:

Co je napsáno na podstavci busty řeholnice naproti zповědnici? Co má tato řeholnice společného s naší farností? Odpovědi vkládejte do krabičky vzadu v kostele nebo pište na e-mail redakce do 31. 7. 2020. Výherce opět čeká čokoláda :-)

SRDCE

Tajemná komnato utvořená Duchem svatým,
Kniho plná Božích Slo,
Srdce překypující vznešeností,
Náruči laskavá a něžná,
ORODUJ ZA NÁS!

Chráme našeho stvoření,
Bráno všeho lidstva,
Hlubino krásy a vědění,
Středobode Života,
ORODUJ ZA NÁS!

Hnízdečko lásky duše mé,
Potěšení milujícího,
Touho nevyčerpatelná,
Poklade můj a klenote,
ORODUJ ZA NÁS!

Lásko málo milovaná,
Lásko tolik pošpiněná,
Lásko námi ztýraná,
Lásko hrotem zkrvavená,
ORODUJ ZA NÁS!

Pokoji duše hledající,
Naděje duše zmírající,
Spáso duše doufající,
Radosti celého Nebe,
SRDCE JEŽÍŠOVO,
ORODUJ ZA NÁS!

Střípky z Duchovních cvičení

Svědectví a příklad, jak jít cestou do věčného života

Mk 10, 17-21, Jn 8, 50, Mt 16, 24-26, Lk 14, 33

Jednou přišel k Ježíši muž, kterého znepokojovala otázka věčného života. Poklekl před Ježíšem, protože věděl, že on zná odpověď na jeho otázku. Ježíš ho zadržuje před takovými projevy, nepotřebuje tituly a slávu. Odkazuje mladíka ke svému Otci a zároveň dává odpověď. K věčnému životu lze jít jedině skrze vzájemnou službu člověka člověku.

Najednou je jasné, co mladík hledá, odpověď na své životní povolání. Ježíš na něj s láskou pohlédne. Tato láska k mladíkovi přichází i ke mně. I na mě se takto s láskou Ježíš každý den dívá. Věta „A Bůh viděl, že je to dobré“ se spojuje v Ježíšově pohledu účasti k mladíkovi.

Ježíš zve mladíka k lásce k chudobě. Ježíš ví, že jedině v chudobě najde tento mladík své štěstí, ráj na Zemi. Pokud je člověk chudý, spoléhá na Boha ve všem (Mt 16, 24-26). Pozváním k chudobě se Ježíš radikálně dotýká mladíkova srdce. Chudí v duchu jsou před ostatními po celý život napřed. Vzdávají se svého vlastnictví, aby následovali Krista nebo proto, že ho našli.

Z toho vyplývá, že chudoba je potřebná. Ale druhů chudoby je více. Která je ta, jež vede k Ježíši? Představíme si čtyři druhy chudoby:

1) Hmotná negativní chudoba neboli bída spočívá v tom, že člověk nemá to, co potřebuje k životu, má špatné podmínky k životu. Je nedobrovolná. Tato forma chudoby odlidšťuje. Proti této bychom měli bojovat.

2) Hmotná pozitivní chudoba je dobrovolné rozhodnutí pro ztrátu nadbytku. Člověk se rozhodne, že nebude mít více, než potřebuje. Tato forma osvobozuje.

3) Duchovní chudoba negativní znamená nedostatek duchovních dober a hodnot (nedostatek skutečných hodnot). Tato forma chudoby také odlidšťuje a měli bychom proti ní bojovat.

4) Duchovní chudoba pozitivní je dobrovolné rozhodnutí pro pokoru a důvěru v Boha.

Mladík je zván k chudobě pro Krista a chudobě s Kristem. Jako by nám Ježíš šeptal slova písně: „*Budu na tebe čekat tisíc let, umírám touhou, abychom si mohli být alespoň o krok blíže, protože tě miluji tisíce let a další tisíce budu. Tak se neboj!*“ (parafráze písně *Thousand years* od interpretky Christiny Perri)

Ale mladík je zklamán. Sklopil zraky, svěsil ramena a odchází. Myslíte, že se zklamal na celý život? Bude moct být šťastný?

Přečtěte si: A BOJÍM SE SNŮ

Kniha *A bojím se snů* je strhující svědectví mladé dívky – skautky, která přežila jako „pokusný králík“ v koncentračním táboře Ravensbrück. Výpověď Wandy Póltawské je na jednu stranu skličující, na druhou však velmi nadějná a dokládající, že i uprostřed pekla si

lze zachovat lidskou důstojnost.

Wanda Póltawska je známa jako autorka mnoha knih. V českém jazyce v roce 2011 vyšla kniha *Deník přátelství – Korespondence mezi Wandou Póltawskou a Karolem Wojtyłą* (papežem Janem Pavlem II.).

Marek Orko Vácha o knize

Po přečtení tohoto svědectví ztratí člověk víru, avšak nikoli víru v Boha, nýbrž víru v člověka. Kniha Wandy Póltawské je hořkou výpovědí o boji za lidskou důstojnost, kterou se systém se vši svou inteligencí, silou a nadřazeností snaží v člověku důmyslně zničit. Ve vyprávění sledujeme autorku od zatčení přes dlouhé roky věznění, jehož jednotlivosti jsou mimo naši fantazii, sledujeme příběh, kterému by nebylo možné věřit, kdybychom z četné faktografické literatury neměli potvrzeno, že právě takto se vše stalo. A když už čtenář doufá ve šťastný konec a tábor je konečně volný, přichází cesta domů, cesta plná napětí a vybičovaných nervů. A pak, po návratu a na svobodě, sny, v nichž se dívky, které opustily koncentrační tábor, do něj znovu vrací. Odtud i název knihy.

Po přečtení tohoto svědectví ztratí člověk víru, avšak nikoli víru v Boha, nýbrž víru v člověka. Otázka totiž nestojí, kde byl Bůh během oněch strašných lékařských experimentů a následných poprav, nýbrž kde byl člověk. A přesto lidství a víra v člověka nějak podivuhodně, zázračně přežila. Nemůžeme nebýt vděční Wandě Póltawské, která píše hořce, ale bez nenávisti, nemůžeme nebýt vděční Maxmiliánu Kolbemu, Viktoru Franklovi, Edith Steinové a mnoha dalším pojmenovaným či bezejmenným vězňům za svědectví, že lze i uprostřed pekla zůstat člověkem.

Dokud je evangelium nekonkrétní, nezavazuje, ale jakmile je konkretizováno, oblečeno mně na míru, zavazuje a dotýká se srdce. Carlo Caretto v knize Poušť uprostřed města říká: „Nedělejme si iluze o věcech, které byly Ježíšovi nejdražší. Mějme se na pozoru před bohatstvím. Je to pomalý a nepozorovaný jed. Uduší rostliny dřív, než mohou dozrát.“

Mladík sice v srdci bojoval, ale byl ochoten pro bohatství zaplatit vlastním životem.

V jakém smyslu je chudoba dobrá pro můj život? Co konkrétně je bohatství, kterého se nemohu vzdát? Můžete si představit Ježíše, jak stojí naproti vám a žádá vás, abyste mu právě toto dali. Jaká bude vaše reakce (sklopíte hlavu, nebo zvednete ruku)?

Je dobré si uvědomit, že evangelium je nad mé síly. Mohu se jen spoléhat na Krista, na Boží sílu, provázení, na jeho láskyplný pohled. Mohu mu dát prostor, odevzdat se do jeho vůle a kráčet s Kristem a v chudobě k věčnému životu. „Ve tvém náručí je věčná slast a neutuchající radost.“

Podle našeho pana faráře J. Rouse LG

Práce Ducha Svatého aneb srdce vidí nejlépe

Proč by apoštolové nemohli pochopit, co Ježíš říká?

Které věci se nemají říkat?

Koho nám Ježíš pošle, abychom všechno mohli pochopit?

Kdo to je Duch svatý?

Jakou má Duch svatý práci? Co pro nás může udělat?

V jednom království žily v zámku se svým otcem tři princezny. Maminka jim zemřela, když byly maličké, a panu králi ztvrdlo srdce. Byl na princezny přísný a říkal o nich moc nespravedlivé věci. Dokonce jim dal i ošklivá jména. Nejstarší pojmenoval Hnusavka, prostřední Škaredka a nejmladší Ošklivka. Princezny byly ve skutečnosti moc hezké a milé, jenže jak jim pan král pořád nadával, myslely si, že jsou ošklivé, zlé a nikdo je nemůže mít rád. A tak se hodně bály, oblékaly se do ošklivých šatů a tvářily se smutně.

V sousedním království měli tři krásné prince, jmenovali se Karlos, Karel a Kája. Jednou jeli s mámou a tátou na státní návštěvu do sousedního království. Měli bílé koně a zlatou zbroj. Karlos uviděl nějakou dívku, byla neučesaná, v záplatovaných šatech, ale moc krásná. Byla to princezna Hnusavka. Když se jí slušně zeptal „Kdo ráčíte být, krásná dámo?“, skácela se na zem jako špalek. Omdlela hrůzou. Druhý den se na procházce potkal princ Karel s princeznou Škaredkou. Byla sice rozčuchaná a v šedých špinavých šatech, ale hezká jako obrázek. Když na ni zavolal „Kdo ráčíte být, krásná dámo?“, rozbrečela se. Plakala a ptala se ho, proč se jí posmívá. Pak utekla.

Když si to mezi sebou princové řekli, rozhodl se princ Kája, že na to půjde jinak. Převlékl se za kominíka, ušpinil se a šel hledat princeznu Ošklivku. I ona byla moc krásná a měla dobré srdce. Tak ji poprosil o

pomoc s vymetáním komínů. Dělal to několik dní a užili u toho spoustu legrace. Přitom Kája viděl, jak je princezna milá, chytrá a šikovná, a občas jí to i řekl. A protože byli kamarádi, začala mu trochu věřit. Pak jí dokonce řekl, že má krásné oči. Na to odpověděla: „Táta říká, že jsou jako bláto.“ „A já zas říkám, že jsou to nejkrásnější hnědé oči na světě.“ To bylo princezně divné, ale říkala si: „Že by?“ Pak: „Kájo, co ty víš o světě, jsi jen kominík.“ Nato ji Kája dovedl ke svému koni, oblékl si zlatou zbroj a řekl: „Sjezdil jsem kus světa a ty jsi úžasná princezna s nejkrásnějšíma očima.“ Musela mu věřit, protože se znali a nikdy jí nelhal.

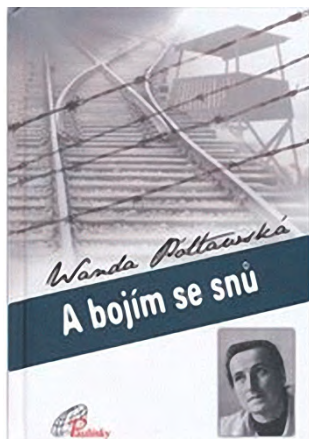
Princ Kája všechno řekl bratrům, a tak se Karlos skamarádil s Hnusavkou v přestrojení za podkoního a Karel se Škaredkou v přestrojení za zahradníka. Za nějakou dobu princové požádali krále o princezny, do kterých se zamilovali. Ten řekl: „Chcete tak odporné holky?“ A oni: „Chceme tvé úžasné dcery.“ „No, aspoň se jich zbavím.“ Do roka a do dne byly tři slavné svatby a při nich přijaly princezny nová jména. Místo Hnusavky „Miss království“, místo Škaredky „Miss svět“ a místo Ošklivky „Miss kosmos“.

Duch svatý vám přichází tak nenápadně říct, jak je Bůh Otec úžasný, jak vás má rád a jak vy jste pro něj důležití, cenní a vzácní.

Podle našeho pana faráře J. Rouse LG

Jak jsme se v Ravensbrücku stali pokusnými králíky

Ó, Bože, jak bych si přála, aby nás JENOM zabili.

Operace kostí.
Ale proč?

Dne 27. července 1942 nás transport svolali „nach Vorne“ (vpřed). Nejdřív nastoupily mladé do pětadvaceti let, potom všechny ostatní.

Jakási cizí komise si pečlivě prohlížela naše nohy.

Pak nás zavolali na revír. Vstoupila jsem první: umývárna. První koupel ve vaně po více jak roce a půl. Rychle jsem se svlékla. Nějaká bledá Němka mi přinesla čistou košili a kabátek. Zeptala jsem se: „Co se bude dít?“ Pohlédla na mě překvapeně: „Copak nejste nemocná? Asi operace.“ – „Nesmysl, jsem zdravá jako rybička.“ V jejích očích se objevilo ještě větší překvapení.

Postupně nám pečlivě oholili nohy až ke kolenům. Za chvíli dorazila sestra s injekcí – pět centimetrů žlutavě zbarvené, kalné tekutiny. Po injekci jsem okamžitě pocítila malátnost a nehybnost, slyšela jsem i viděla, ale nemohla se pohnout. Stále jsem nic nechápala. „Co s námi udělají? Co s námi udělají?“ Ó, Bože, jak bych si přála mít jistotu, že nás zabijí, že nás jenom zabijí.

Na pokoj přivezli operační lehátko: tak tedy operace. Ale jaká? Proč? K čemu? Nic, absolutně nic jsem nechápala. Před usnutím se mi hlavou mihla jedna myšlenka, kterou jsem nestačila vyslovit: „Wir sind doch keine Versuchskaninchen.“ (Vždyť přece nejsme pokusní králíci.) Ne, my jsme přece nebyli žádní pokusní králíci, byli jsme lidé!

Touha po smrti.

Zoufale jsem pátrala po smyslu všeho.

Když jsem se probudila, bylo už nějakou dobu po poledni. Prozatím mě nic nebolelo, jenom jsem měla nohu úplně strnulou, necitlivou, a hlava mi hrozně ztěžkla. Chtělo se mi spát. – Nastávala horká srpnová noc. Teprve teď to začínalo. Ostatní děvčata ležela jako v mdlobách, rozpálená, házela sebou na všechny strany. Nohy nateklé, zarudlé, přímo hořely.

Moje byla tak opuchlá, až se mi sádra zařezávala do masa. Nejmenší pohyb znásoboval tu příšernou – a jak se zdálo – nesnesitelnou bolest. Tu noc se zrodila nová touha. Touha po smrti. Chtělo se mi umřít, nebýt, zmizet beze stopy. Nemyslet jako šílenec pořád dokola: K čemu? Proč já? Proč my? Zoufale jsem pátrala po smyslu existence, smyslu toho, čemu jsem byla vystavena.

Další skupina operovaných a infikovaných. Stovky žen nám ale projevovaly solidaritu.

Třiadvacátého srpna nás poslali na blok. Bloková nám na vlastní riziko povolila ležet během dne na kavalcích. Kolem nás se vytvořila přátelská atmosféra. Všechny se snažily projevovat nám co nejvíc srdečné pozornosti. Nějaká „aussein“ nám přinesla květiny, jiná čerstvou mrkev. Jednoho dne přiběhla k oknu Fredzia, přátelsky na mě pohlédla velkýma hezkýma očima a hodila mi na postel svou porci chleba.

Patnáctého září odvedli další – byla operována Krysia Dąbska. Operace kostí, obě nohy v sádře. Šestnáctého září odvedli dalších šest. Tentokrát ty, které už jednou byly operovány a přitom infikovány. Otevřeli jim nohu na stejném místě a nejspíš znovu nakazili infekcí. Sedmnáctého září vzali Zasiu Stefaniak. Čtyřiadvacátého září vzali Dziubu Sokulskou. Třicátého září odvedli opět deset žen. Sebrali je během temné noci... kam? Teprve k ránu jsme se dozvěděly, že leží na revíru, připravené k operaci. Večer ony i my jsme byly přesvědčené, že jdou na popravu. Přemýšlely jsme, co je lepší: operace, nebo poprava? V té době jsme si už všechny uvědomovaly, že jiné řešení pro nás není. Pro Sondertransport existovala pouze smrt, nebo operace.

Neznámé ženy přibíhaly navečer pod okna revíru a házely do nich balíčky s čerstvou mrkví a tuřínem, občas jablkem nebo rajčetem. Také kuchařky pro „králíky“ kradly z esesanského skladu cukr, krupici nebo kávu. Stovky žen se kvůli nám vydávaly v smrtelné nebezpečí. Týden co týden se dostávala další skupina na revír. „Králíci se rozmnožují,“ říkaly jsme někdy v záchvatu šibeničního humoru. Celý tábor už o nás mluvil jako o „Kaninchen“.

Z knihy A bojím se snů vybrala KK

10 důvodů k šíření radosti evangelia

Radost evangelia naplňuje srdce i celý život těch, kdo se setkávají s Ježíšem. Ti, kdo přijímají spásu od něj, jsou vysvobozeni z hříchu, ze smutku, z vnitřní prázdnoty a z osamění. S Ježíšem Kristem se vždycky rodí a obnovuje radost. (Radost evangelia, čl. 1)

Papež František vydal v roce 2013 exhortaci Radost evangelia o hlásání evangelia v současném světě, ze které bychom chtěli nabídnout několik úryvků, bohužel kvůli prostoru v časopise opravdu malou ochutnávku. Doporučujeme k přečtení celý radosti a naděje plný dokument, který je volně ke stažení.

O Letnicích Duch působí, že apoštolové vycházejí ze sebe samých, a dělá z nich zvěstovatele velkých Božích skutků, kterým každý počíná rozumět ve svém vlastním jazyce. Duch svatý navíc vlévá sílu k hlásání novosti evangelia s odvahou a nahlas, v každé době a na každém místě, i proti proudu. Vzývejme jej dnes vroucí modlitbou, bez níž nám hrozí, že veškeré naše působení zůstane prázdné a našemu hlásání bude chybět duše. Ježíš chce evangelizátory, kteří hlásají dobrou zvěst nejenom slovy, ale především životem proměněným Boží přítomností. (259)

intenzivní touhu sdílet tuto lásku, potřebujeme se zastavit v modlitbě a prosit Pána, aby nás opět nadchl. (264) Zvu každého křesťana na jakémkoli místě a v jakékoli situaci k tomu, aby se hned dnes navrátil ke svému osobnímu setkání s Ježíšem Kristem nebo alespoň aby učinil rozhodnutí, že se s ním chce setkat a že ho bude každý den bez ustání hledat. Nikdo nemá sebemenší důvod myslet si, že se ho toto pozvání netýká, protože „z radosti, kterou dává Bůh, není nikdo vyloučen“. Kdo riskuje, nebude Pánem zklamán, a kdo učiní malý krůček směrem k Ježíši, objeví, že on už na jeho příchod čekal s otevřenou náručí. Toto je chvíle, kdy je třeba říci Ježíši Kristu: „Pane, nechával jsem se oklamávat, tisíce způsoby jsem unikal před tvou láskou, ale nyní jsem znovu zde, abych obnovil svoji smlouvu s tebou. Potřebuji tě. Vysvobod' mne znovu, Pane, přijmi mne opět do své vykupitelské náruče.“ Moc nám prospěje vrátit se k němu, poté co jsme se ztratili! S něhou, která nás nikdy nezklame a vždycky nám může navrátit radost, nám umožňuje pozvednout hlavu a začít znovu. (3) Jak milé je stát před křížem nebo klečat před Nejsvětější svátostí a jednoduše setrvat před jeho pohledem! Jak nám prospěje, když mu dovolíme, aby se opět dotkl našeho života a vyslal nás šířit svůj nový život! Pak opravdu nastane, že to „co jsme viděli a slyšeli, zvěstujeme“ (1 Jan 1,3).(264)

2) Máme k dispozici poklad života a lásky. Evangelium nás především zve k tomu, abychom Bohu, který nás miluje a zachraňuje, odpověděli tím, že ho rozpoznáme v druhých, vyjdeme ze sebe a budeme usilovat o dobro všech. (37) Je to odpověď, která sestupuje do nejzazších hlubin lidského nitra a která může být člověku oporou a povznesením. Je to pravda, která nevychází z módy, neboť je schopna proniknout tam, kam nic jiného nedosáhne. Náš nekonečný smutek vyléčí pouze nekonečná láska. Někdy ztrácíme nadšení pro misijní poslání a zapomínáme, že evangelium odpovídá na nejhlubší potřeby lidí, protože všichni jsme byli stvořeni k tomu, co nám nabízí evangelium: přátelství s Ježíšem a bratrskou lásku.(265) Tou nejlepší motivací k rozhodnutí hlásat evangelium je s láskou evangelium kontemplovat, setrvat nad jeho stránkami a číst je srdcem. Pokud k němu přistupujeme tímto způsobem, jeho krása v nás budí úžas a pokaždé nás znovu nadchne. Není nic lepšího, co bychom mohli druhým předat. (264)

Okénko maminek na mateřské aneb Takovým patří Boží království

Už při nalezení tématu tohoto čísla jsem si vzpomněla na krásné svědectví, které nedávno popsal ve své promluvě otec Jiří.

Malá slečna byla poprvé u lékaře a ten jí řekl: Tak a teď si vezmu tento přístroj, jmenuje se fonendoskop, a poslechnu si srdíčko.

Co myslíš, že uslyším? Možná Fifinku?

Holčička odporovala: Fifinku ne, tu mám na kalhotkách. V srdci mám Pána Ježíše, tak uslyšíš, jak tam chodí.

HK

3) Osobní zkušenost s jeho přátelstvím a jeho poselstvím. Apoštolové nikdy nezapomněli na chvíli, kdy se Ježíš dotkl jejich srdce: „Bylo kolem čtyř hodin odpoledne.“ (Jan 1,39) (13) Nelze vytrvat v horlivé evangelizaci, nebudeme-li na základě vlastní zkušenosti přesvědčeni o tom, že poznat Ježíše, či nepoznat jej není totéž, že není totéž kráčet s ním, či namáhavě tápat, není totéž moci mu naslouchat, či neznat jeho slovo, není totéž mít možnost kontemplantovat jej, klanět se mu a spočívat v něm, anebo tuto možnost nemít. Není totéž snažit se budovat svět s jeho evangeliem, či jenom vlastním rozumem. Dobře víme, že život s Ježíšem je plnější a s ním lze snadněji nalézt smysl každé věci. Proto hlásáme evangelium. (266)

4) Otcova sláva. Ve spojení s Ježíšem hledáme to, co hledá on, milujeme to, co miluje on. Toto je definitivní, nejhlubší, nejdůležitější motiv, důvod a nejzazší smysl všeho ostatního. Jde o Otcovu slávu, o niž usiloval Ježíš během celé své existence. On je celým svým bytím věčně šťastným Synem „v náručí Otcově“ (Jan 1,18). Jsme-li misionáři, pak především proto, že Ježíš nám řekl: „Tím bude oslaven můj Otec, že ponese mnoho ovoce“ (Jan 15,8). Evangelizujeme pro větší slávu Otce, který nás miluje. (267)

5) Misijní poslání je vášeň pro Ježíše, avšak současně i vášeň pro jeho lid. Když setrváváme před ukřižovaným Ježíšem, vnímáme všechnu jeho lásku, jež nám dává důstojnost a sílu, ale zároveň, nejsme-li slepí, vnímáme též, že Ježíšův pohled se rozšiřuje a s velkou láskou a vřelostí se upírá ke všemu lidu. Tak chápeme, že on chce použít nás k tomu, aby se stále více přibližoval ke svému milovanému lidu. (268) Všem se musí dostat útěchy a povzbuzení spásné Boží lásky, která tajemně působí v každém člověku navzdory jeho nedostatkům a pádům. (44) Vzorem takové evangelizace, která nás vede mezi lid, je sám Ježíš. Jak moc nám prospěje hledět na něj, jak je každému blízko! (269)

6) Růst v duchovním životě. Pokaždé, když se v lásce setkáváme s lidskou bytostí, stáváme se schopnými objevit něco nového o Bohu. Angažovanost v hlásání evangelia obohacuje mysl i srdce, rozšiřuje naše duchovní obzory, činí nás vnímavějšími k rozpoznávání působení Ducha a umožňuje nám vykročit z našich omezených duchovních schémat. (272) Život sílí, když se daruje, a slábne v izolaci a pohodlnosti. (10)

7) Křest a poslání. Ve všech pokřtěných, od prvního do posledního, působí posvěcující moc Ducha, jenž podněcuje k evangelizaci. (119) Na základě přijatého křtu se každý člen Božího lidu stává učedníkem, kterému je svěřeno poslání (srov. Mt 28,19). (120) Já jsem posláním na této zemi, a proto jsem na tomto světě. Dokážu-li tedy pomoci jednomu jedinému člověku žít lépe, je darování vlastního života druhým dostatečně odůvodněno. (273)

8) Vzkříšení. Někteří křesťané – jak se zdá – žijí ve stylu postní doby bez Velikonoc. (6) Jeho vzkříšení není událost patřící minulosti; obsahuje životní sílu, která pronikla svět. Kde se zdá, že vše je mrtvé, tam se znovu objevují zárodky vzkříšení. Je to síla, která nemá obdoby. Pravda, častokrát se zdá, že Bůh neexistuje: vidíme, jak neubývá projevů nespravedlnosti, špatnosti, lhostejnosti a krutosti. Je však stejně tak jisté, že uprostřed temnot vždycky začíná klíčit něco nového, co dříve či později přinese plody. (276) Vzkříšený a oslavený Kristus je hlubokým pramenem naší naděje a při plnění poslání, které nám svěřuje, nám nebude chybět jeho pomoc. (275)

9) Důvěra v Ducha svatého, protože on „nám přichází na pomoc v naší slabosti“ (Řím 8,26). Taková velkorysá důvěra se však musí živit, a proto ho musíme ustavičně vzývat. On nás může uzdravit ze všeho, co oslabuje naše misijní úsilí. Není větší svobody než nechat se vést Duchem, zříct se veškerých výpočtů a snahy všechno ovládat a dovolit, aby nás on osvěcoval, vedl, orientoval a posouval tam, kam si on přeje. On dobře ví, co je v každé době a v každé chvíli třeba. To znamená být tajemným způsobem plodnými. (280) Krácejme co nejsilovněji vpřed, ale nechme, aby našemu úsilí dal plodnost on tak, jak chce. (279)

10) Misijní síla přímlovky. Tato modlitba nás zvlášť podněcuje k tomu, abychom se pustili do evangelizace, a motivuje nás k tomu, abychom usilovali o dobro druhých. (281) Současně ze srdce, které je doopravdy pozorné k druhým, tryská vděčnost. Proto když hlasatel evangelia povstává od modlitby, jeho srdce je ještě velkorysejší, je prosté individualismu a touží prokazovat dobro a sdílet život s ostatními. (282) Velcí muži a ženy Boží byli velcí přímlovci. Skrze přímlovnou modlitbu se noříme do Otcova nitra a objevujeme nové skutečnosti, které osvěcují konkrétní situace a mění je. Bůh nás vždycky předchází a to, co můžeme způsobit svou přímlovnou modlitbou, je, že se jeho láska a jeho věrnost ještě zřetelněji projevují uprostřed lidu. (283) (Příště se inspirujeme u Marie, hvězdy evangelizace)

SVĚDECTVÍ ŽIVOTA

ThLic. Jordán Jaromír Vinklárek
(* 1925 † 2020)

Pravda se do hlavy pěstí nevpravuje. Budťo ji máš a pak ji přijmu, nebo ji nemáš a tvých pěstí se neleknu.

PODKARPATSKÁ RUS A VÁLKA

Jaromír Vinklárek se narodil 25. ledna 1925 ve Všechovicích na Moravě, „pod Hostýnem“.

„Když mně byly dva roky, rodiče se přestěhovali na Podkarpatskou Rus za zaměstnáním a tam jsem vychodil obecnou školu a pak tři roky gymnázia; do roku 1939. Pak přišel Hitler a my jsme museli utíkat – přes Rumunsko, Jugoslávii a Rakousko k nám. Byla to Malá dohoda tehdejší. Takže v Rumunsku i v Jugoslávii jsme dostali velice vřelé uvítání jako uprchlíci. Na nádražích nás čekali lidé s potravinami, jásali a slibovali, že nás nenechají ve štychu, tak říkajíc. Potom v Rakousku, to bylo velmi chladné přijetí. Dokonce, když jsme praporky s hakenkrojzy, které nám rozdávali, abychom jimi mávali, házeli pod kola vlaků, tak hrozilo, že nás postřílejí. My jsme ještě nevěděli, co to znamená nacismus a hitlerismus. U nás, když jsme přijeli do Brna, bylo to velmi chmurné a bolestné. Neměli jsme kam jít takřka a bylo to velmi krušné, ty začátky.“

Jaromír Vinklárek šel tedy v roce 1939 ve čtrnácti letech pracovat do Baťovy továrny ve Zlíně, aby pomohl rodině a matce. Jeho otec byl v té době již vážně nemocný a zemřel před koncem války na rakovinu.

STUDIUM NA UNIVERZITĚ

Po válce Jaromír dokončil gymnázium a v roce 1946 maturoval. Pokračoval ve studiu v Praze na filozofické fakultě. Jeho oborem byla čeština a angličtina. V době komunistického převratu byla atmosféra na fakultě skutečně velmi napjatá. Takto líčí pamětník souboje s komunisty na fakultě:

„...a tam jsme se také po puči únorovém v roce 1948 utkávali se svými kolegy komunisty. Vzpomínám si velmi na jednoho pavučinovitého spolužáka Dejgara, který

nám šerموval pěstičkami před očima a křičel na nás, že by nás nechal nejraději postřílet, nás věřící. A když nás nepřesvědčí po dobrém, tak hrozil pěstí: ‚Tak vás přesvědčíme takto, pěstí.‘ Tak jsem mu říkal: ‚Heleď, pravda se do hlavy pěstí nevpravuje. Budťo ji máš a pak ji přijmu, nebo ji nemáš a tvých pěstí se neleknu.‘“

Na fakultě se také seznámil s doktorem Jiřím Veselým, který studenty duchovně vedl a připravoval je na střety s komunisty.

„Vzpomínám si velmi dobře, že citoval Leninovu zásadu: ‚V zájmu vítězství dělnické třídy je mravně dovoleno použít všech prostředků, násilí, úskoků a lstí, zatajování pravdy k umlčování protivníka.‘ To je zásada už sama o sobě nemravná. Ukázala se v praxi, když začali prakticky takto komunisté jednat vůči národu i vůči nám.“

Působení doktora Veselého spolu s četbou ruských knih (např. Dostojevského) formovaly jeho postoj ke komunismu a pomohly mu pochopit podstatu komunismu a budoucí vývoj Československa. Pamětník pro ilustraci cituje básníka Václava Renče:

„Tma tatáž, jakou nosili jsme v sobě,
nic netušice, slepá, rouhavá,
světem se valí, stepní záplava,
a tisíce nás zasula jak v hrobě...“

Tma atheismu, jímž jsme se prakticky řídili v životě,
aniž jsme to tušili, rouhavá vůči Bohu, hřešící,
stepní místo původu, východní stepi, v hrobě,
v kriminále...“

BOŽÍ TĚLO 1949

Jaromír Vinklárek byl svědkem promluvy kardinála Berana na svátek Božího Těla v roce 1949. Situaci v katedrále, která byla plná agentů a provokatérů, popisuje takto: „Pak tedy, největší zážitek té doby byl pro mě svatý Vít – Boží Tělo v roce 1949. Datum, myslím, že 18., 19. června. Zažil jsem vystoupení arcibiskupa Berana na Strahově v sobotu. A den nato u svatého Víta. Vystoupení byla velmi působivá. Pan arcibiskup byl malé postavy, dokonce se o něm říkalo jako humor, že při jeho biskupském svěcení tam byli tři urostlí páni biskupové, a když byl vysvěcen, tak mu říkal jeden z těch pánů biskupů: ‚Tak už vstaňte, excellence.‘ A on říká: ‚Já už stojím.‘ Tak byl maličký. To je poznámka na okraj. Jeho vystoupení bylo skutečně plné ducha, bolesti, ale také pevnosti a statečnosti. Den po té sobotě bylo Boží Tělo u svatého Víta. Tam jsem se dostal díky tomu, že jsem bydlel velmi blízko. A mnoho lidí tenkrát se nedostalo,

protože estébáci a milice obšancovali Hrad a nepouštěli tam, než ty svoje příznivce. Takže když jsem potom byl u svatého Víta, asi uprostřed chrámu, ohlédl jsem se, za mnou stála řada takových drsňáků, obličejů opravdu prokádrovaných, kteří měli v levé klopi kabátu špendlík s modrou hlavičkou. To jsem pochopil, o co jde. Taky se ukázalo, že to bylo ono, protože když pan arcibiskup zahájil svou promluvu prohlášením: „U vchodu do chrámu vám rozdávali takzvané katolické noviny. Prohlašuji vám, že to žádné katolické noviny nejsou.“ Načež se ozval řev, doslova řev v tom chrámě, taková ta lůza, musím říci, ho prostě a dobře ukřičela.

Tato událost byla posledním signálem, že proti komunistickému útlaku nelze mlčet, proto se Jaromír Vinklárek rozhodl proti němu bojovat a jeho formou boje se mělo stát kněžství. K jeho rozhodnutí stát se knězem přispěla také duchovní formace doktora Veselého.

VSTUP DO ŘÁDU A KOMUNISTICKÁ REPRESE

Jaromír Vinklárek tedy v roce 1949 vstoupil do dominikánského řádu a přijal řeholní jméno Jordán. S menšími obtížemi se přesunul z Prahy do Olomouce, kde nastoupil do noviciátu. V této době ještě nemohl vědět, jaké všechny důsledky bude jeho rozhodnutí mít a „jak velký kříž na sebe bere“.

V olomouckém klášteře Jordán pobýval do 27. dubna 1950, kdy byl klášter obsazen StB a milicemi a řeholníci byli odvezeni do internace v Broumově. Jednalo se o druhou vlnu tzv. akce K, která znamenala likvidaci mužských řeholí a klášterů komunistickým režimem.

Z Broumova, kde byli internováni všichni řeholníci z nejrůznějších řádů, byli mladí muži odvedeni na vojnu – k Pomocným technickým praporům. Zde byl Jaromír Vinklárek až do roku 1953, tedy 40 měsíců. Nejprve sloužili dva roky, pak jim prodloužili službu do konce roku 1952 a pak znovu o rok. Pro řeholníky tato šikana nebyla tak hrozná jako pro muže, na které doma čekala žena a rodina. Proto byla situace, když jim oznamovali prodloužení vojny, velmi dramatická. Muži se bouřili a byli poté obklopeni ozbrojenými vojáky se psy.

Proti řeholníkům a kněžím byli někteří velitelé zvláště zaujatí: „Když jsme nastupovali na vojnu, tak na nás doslova řval kapitán Švec, myslím, že z Moravy z Olomouce asi: „Já bych vás nechal nejraději postřílet, pro náš socialistický režim má větší cenu dobytek než faráři.““ Jako nejhorší se ukázali lidé, kteří sami prošli církevním školstvím, znali tyto záležitosti a věděli, kde nejlépe ublížit... „Třeba když jsme byli u Sliače na Slovensku, tak tam jednu jednotku přemístili někam, nevím už přesně kam, kde ji měl na starosti nějaký Fábri, byl to učitel, odchovanec nějakého toho řádu, myslím, že verbistů, nebo kongregace, který se vyznal v našich věcech. Ten uměl vystihnout naše bolavá místa. Když našel breviář

nebo Písmo, tak vytrhával listy a dával je na záchod. Hostie házel psům. A takovýhle věci. Prostě choval se velice nedobře. Taky dělal popluchy v noci, jednou to bylo asi šestnáct poplachů za noc. A ráno se muselo normálně do práce. Když pak našli někoho v práci, že si někde lehl a spal, dostal pokutu pět stovek, to bylo tenkrát dost peněz. Načež, když už to bylo příliš, tak jeden z našich dominikánů, otec Anselm, utekl a šel na letiště a tam požádal o intervenci tamního – myslím že – plukovníka. Došlo prostě k zásahu. Ten otec Anselm pak platil za hrdinu skutečně. On pak skončil v Německu. Jindy zase tam přijel nějaký ten náš kapitán. A motal se tak, že se sotva držel na nohou, opilý. A řval na nás, že my faráři nesmíme chlastat.“

Našli se ale také dobří velitelé, např. kapitán Mikovič na Slovensku, který vojákům dokonce dovolil slavit Vánoce i se mší svatou o půlnoci.

Po propuštění pracoval Jaromír Vinklárek ještě tři a půl roku (celkem tedy sedm let) na stavbách. Řeholníci se i v těchto nepříznivých podmínkách snažili žít duchovním životem. Například na vojně sloužili kněží tajně vždy před budíčkem nebo po večerce mši svatou. Podobně na stavbě se o polední přestávce ztratili do sklepa, jen tak v montérkách, špinaví, a tam měli krátkou mši svatou. Pro bratry byly tyto tajné mše velkou duchovní podporou. „To člověk skutečně takřka cítil, jako kdyby mi Pán říkal: „Neboj se. Víím, že jsi tady kvůli mně, jsem s tebou.“ A ty zážitky tam byly jedinečné, musím říci. Takové se nezakoušejí při bohoslužbách s kadidlem a v plné paradě.“

SEMINÁŘ A KNĚŽSKÉ PŮSOBNÍ

Se svolením svého řádového představeného vstoupil Jordán Vinklárek v roce 1960 do oficiálního semináře v Litoměřicích, který vystudoval, a v roce 1964 byl vysvěcen na kněze.

Po svém vysvěcení působil šest a půl roku jako kněz na Vyšehradě. Inspirován Lurdy provedl poprvé u nás hromadné pomazání nemocných při mši svaté a obnovu manželských slibů po Vánocích na svátek Svaté rodiny. Tyto obřady měly velmi dobrý ohlas, a proto se také brzy rozšířily a nyní jsou běžnou součástí praxe katolické církve v Čechách.

Po kněžské službě ve Stodě odešel Jordán do důchodu do Brna, kde byl asi dva roky. Poté byl přeložen do Olomouce, kde přednášel na teologické fakultě dogmatiku a spirituální teologii.

Vzpomíná také na událost v roce 1967 v Tatrách, kdy zachránil život tehdejšímu bohoslovcí Miloslavu Vlkovi. Otec Jordán i kardinál Vlk připisují záchranu svého života Božímu zázraku a Panně Marie Lurdské. Za svůj důležitý úkol považuje ochranu nenarozeného života, vypráví několik příběhů, kdy mamince rozmluvil potrat, a tak zachránil dětem život.

Řeholní život za komunistů byl těžký. Ukazuje to i fakt, že z tehdejších noviců – kolegů otce Jordána – zůstal v řádu sám. Velkou oporou mu byla modlitba a také studium. Zdůrazňuje ovšem, že lidé, kteří byli v kriminálech, byli v mnohem obtížnější situaci než on a lidé, kteří ve vězení nebyli.

P. Jordán Vinklárek byl hluboce věřící člověk, který velmi důvěřoval ve vedení Boží. Uváděl celou řadu příhod ze svého života, na kterých ukazoval působení Boží Prozřetelnosti a jeho milosti. Například, když přežil úder blesku do kostela, přestože se držel kovových dveří chrámu a stál na kovovém roštu – přežil jen díky tomu, že si ráno neobvykle obul sandály s gumovými podrážkami. Otec Vinklárek zemřel 30. března 2020 ve věku 95 let a zůstane navždy v srdcích těch, které miloval, učil či duchovně doprovázel životem.

Z pořadu „Paměť národa“ upravila KK

Postní slovníček pro vážné tváře

Protože se nám do minulého čísla nepodařilo dostat vše a tentokrát nám zde zůstalo vhodné místo. Využijeme toho a přiložíme pár „vysvětlení“ známých neznámých pojmů z křesťanského života.

Půst je vážná věc; vážně a velmi seriózně je třeba k němu též přistupovat. Nabízím aktuální odborný výklad několika základních pojmů souvisejících s postem. Autorem výkladu je u nás zatím málo známý, ale fundovaný jazykovědec Glaubihmicht von Ketsal. Aby se čtenář necítil ošizen zamlčením již překonaných, a tedy podezřelých či vysloveně mylných názorů, ke každému slovníkovému heslu uvádím také alternativní výklad. **Ovšem varuji před neuváženým čtením nebo dokonce osobním uplatněním těchto alternativ!!!**

- **Bližní** – od českého slovesa ubližovat nebo moravského bližít (komu). Bližní je člověk, který je protivný, zlý, ublížil mi nebo se to teprve chystá udělat, a kterému je proto také třeba všemožně ubližovat nebo ho aspoň ignorovat a preventivně se mu vyhýbat. Potenciálně je bližním každý člověk na světě, protože každý aspoň občas bývá protivný a zlý.

Alternativní neoborný názor: Někteří tzv. křesťané tvrdí, že je to naopak, že bližní jsou ti, kdo prokazují milosrdenství. Prý to tak řekl Ježíš v nějakém Lukášovi a dokazují to podivnou zkratkou Lk 10, 36–37, které rozumějí jenom oni.

- **KKC** – zkratka slov Katechismus katolické církve. Stručná a výstižná definice od duchovní autority (otce J. R.) říká: Katechismus je tajná modrá kniha, kterou nikdo nečte.

Alternativní názor: Někteří lidé, kteří rádi riskují a čtou nebezpečnou literaturu, prozradili následující tajemství. Katechismus prý zase tak tajný není, lze jej koupit v podezřelých obchodech maskovaných jako prodejna křesťanské literatury. Také si jej lze zdarma nainstalovat do chytrého mobilu z Google Play jako aplikaci s názvem Katechismus. Dokonce prý celý obsah té knihy je na webu www.katechismus.cz

- **Milosrdenství** – původ i význam je nejasný, slovo prakticky vymizelo ze současné obecné češtiny. Jedna hypotéza předpokládá složení ze slov míle a srdce s významem: vztah mezi lidmi, jejichž srdce jsou na míle daleko od sebe. Druhá hypotéza nabízí kompozit z latinského slova malum (zlo, špatnost), jež ve složenině morfovalo postupně do lexému v podobě milo-, a z druhého slova srdce. Vyplývá z toho význam naznačující člověka zkaženého, se zlým srdcem. Třetí možností vzniku a souvisejícího výkladu je složení ze slov Miloš a srdce, kdy postupně ustoupila obtížně vyslovitelná dvojitá sykavka ve slovech Milošsrdce – milošsrdný a byla nahrazena jednoduchým s. Slovo milosrdný ukazuje v tomto případě na člověka s podobným uvažováním, chováním a vyjadřováním, jako měl nějaký (zřejmě veřejně známý) Miloš.

Alternativně se vyskytují další zcela okrajové hypotézy, které předpokládají složení ze slov milý a srdce s významem lidské či Boží vlastnosti. Má ji ten, kdo je milého srdce nebo kdo se smilovává a odpouští.

- **Obrácení** – z českého obrátit se, změnit polohu či nasměrování člověka. Obrátit se lze vestoje na patě nebo vleže v hrobě. To první se děje na povel čelem vzad, to druhé, když pozůstali konají jinak, než si přál zemřelý.

Alternativní neoborný výklad zastávaný malou bezvýznamnou skupinkou křesťanů říká, že obrácení znamená změnu smýšlení, vnitřní proměnu. Také říká, že obrácení v hrobě je pozdě; je k němu třeba přistoupit ještě zaživa, čím dříve, tím lépe.

- **Smíření** – od českého zvrtného slovesa smířit se. V základním významu se tímto pojmem myslí smířit se s osudem, většinou zlým až tragickým. Další hypotéza předkládá možnost, že slovo vzniklo jako vyjádření pro stav nastávající vždy při pistolovém souboji. Při něm oba sokové na sebe vzájemně míří pistolí, dochází k současnému míření, tj. zkráceně soumíření, smíření.

Alternativní výklad: uzavřít smír, smířit se Bohem a bližními, vyřešit v dobrém všechny překážky mezi mnou a jimi. Lidé zastávající tento velmi kuriózní názor obvykle žádný osud neuznávají, věří, že dějiny jsou v moci dobrého Boha. Ten jako otec ponechává lidem, svým dětem, svobodu jednání, ale také jako otec usiluje o nápravu zla svými dětmi páchaného.

MŮJ STREJDA FARÁŘ 6

Sedím za farní zahradou svého strejdy faráře, na břehu řeky, házím do ní kamínky ve snaze udělat alespoň trojkovou žabku. Dnes je vigilie Ducha svatého. Strejda už je v kostele a něco chystá a já si krátím čas u řeky přehrávám si zážitky z uplynulého roku. Vše začalo loni touto slavností a tolik se toho stalo.

„Ahoj, Johnny,“ slyším známý hlas. Trhnu sebou, protože jsem tady nikoho nečekal. Otočím se po směru zvuku. Na toto místo vede malá branka z farní zahrady, téměř skrytá břečťanem, takže o místě moc lidí neví.

„Dobrý den,“ pozdravím ženu, které jsem loni pomáhal.

„Ano, stalo se toho za poslední rok hodně,“ říká žena, jako by si četla mé myšlenky.

Mrknu na ni tázavě. Usměje se: „Ano, můžeš z toho být trochu zmatený, ale tvůj strejda ti vyprosil velký dar.“

A myslím, že ty jsi si ho moc užil, ne?“

„Jaký dar?“ tvářím se trochu nechápavě.

Žena si mě trochu přísně změří, jestli si z ní nedělám legraci, a pak říká: „Vím, že jsi velmi inteligentní a moudrý kluk. O co myslíš, že strejda prosil? Když si připomeneš, co zajímavého se ti celý minulý rok dělo?“

Hlavou se mi honí loňská vigilie a setkání s touto paní, přespávání v kostele, stavění Betléma a nakonec sny a setkávání s Ježíšem.

Žena si sedá vedle mě a hází žabky. Docela jí to jde, hodí trojkovou i čtyřkovou.

„Myslím si, že se modlil, abych víc poznal Ježíše a měl ho rád, tak jako on.“

Žena ke mně zvedne hlavu a v jejích očích čtu velkou radost. Nic neříká, jen na mě mrkne a hodí sedmičkovou žabku.

„Júúú,“ neudržím se.

Žena vstává, podívá se mi hluboce do očí a loučí se: „Tak se měj hezky, Johnny, svůj dar zkus rozmnožit. Ježíšovo přátelství za to stojí, že?“

„Cože? Já sám?“ děsím se. „Jak?“

Žena odchází, ale ještě se otočí a věnuje mi stejně přísný pohled jako na začátku.

„Jo, já vím, jsem chytrý kluk, na něco přijdu,“ říkám si rozmrzele a sedám si na břeh. Nic mě nenapadá. Nu což, začnu tím, že poděkuju strejdovi.

Házím poslední žabku: „Jedna, dvě, tři, ... sedm!“

